

HET VERLANGEN

alleen liep. Er liep voortdurend iemand naast hem. Hij probeerde, oogenblikkelijk toen hij het bemerkte, terzijde te kijken. Hij draaide zijn hoofd in de richting van den mensch naast hem. Maar toen gebeurde het volgende: Hij draaide zijn hoofd terzijde, dat voelde hij duidelijk, maar toch stond zijn hoofd nog in den gewonen stand, zoodat hij weer recht voor zich uit keek. Toch zag hij duidelijk, dat iemand gelijk met hem door de straat liep. Hij kon echter niet zien of het een man was of een vrouw. Dit laatste kwam hem zoo mal voor, dat hij lachte. De onbekende begeleider lachte ook. Hij trachtte toen uit den lach op te maken of het die van een man was of van een vrouw. Daarnaar te oordeelen kon het zoo wel een man als een vrouw zijn. Er was zelfs iets in wat hem beslist aan een vrouw deed denken. Maar, aan den anderen kant was het een beslist mannelijke lach."

Verder kon hij zich alleen dit nog herinneren:

„Toen hij de zijstraat insloeg was hij onmiddellijk alleen. De zijstraat bleek evenwel een hoofdstraat te zijn. Het oogenblik waarin hij twijfelde of hij weer terug zou gaan, ontstond doordat hij duidelijk, achter zich, weer den lach hoorde. Maar nu was er iets klagelijks en smartelijks in. Hij voelde zich echter in die straat zoo op zijn gemak, dat hij besloot niet terug te gaan."

Toen werd hij wakker door den wekker.

De eerste oogenblikken wist hij heelemaal niet, dat hij gedroomd had. Pas tijdens het wasschen voelde hij, dat er dien nacht iets geweest was wat er anders nooit was. Bij stukken kwamen de twee droomen te voorschijn. Later, toen hij op weg was naar school, herinnerde hij zich alles duidelijk. Hij probeerde de beteekenis ervan te doorgronden maar het gelukte hem niet. Hoe hij ook bleef wroeten en peuteren, het bleef een warnet van dingen en beelden. Plotseling schoot hem te binnen, dat hij dien middag bij Dr Van Leeuwen op bezoek zou gaan. Hij werd warm van blijdschap.

Op school was hij wat afwezig. Hij hoorde nog juist wat de leeraar zei, vaag begreep hij er iets van, maar het drong niet echt tot hem door. Alles voltrok zich als achter een sluier.

Enkele uren later stapte hij Dr Van Leeuwen's studeerkamer binnen.

„Zoo jongen, ben je daar?"

„Ja meneer."

Van Leeuwen glimlachte, bezog nerveus een sigaar. Hij ging rechtop staan, zijn colbert los zoodat de dunne, matgouden ketting zichtbaar werd, schraapte zijn keel en zei toen, trillend: „Gek, ik was bang, dat je niet komen zou." „Ik had 't toch beloofd," antwoordde